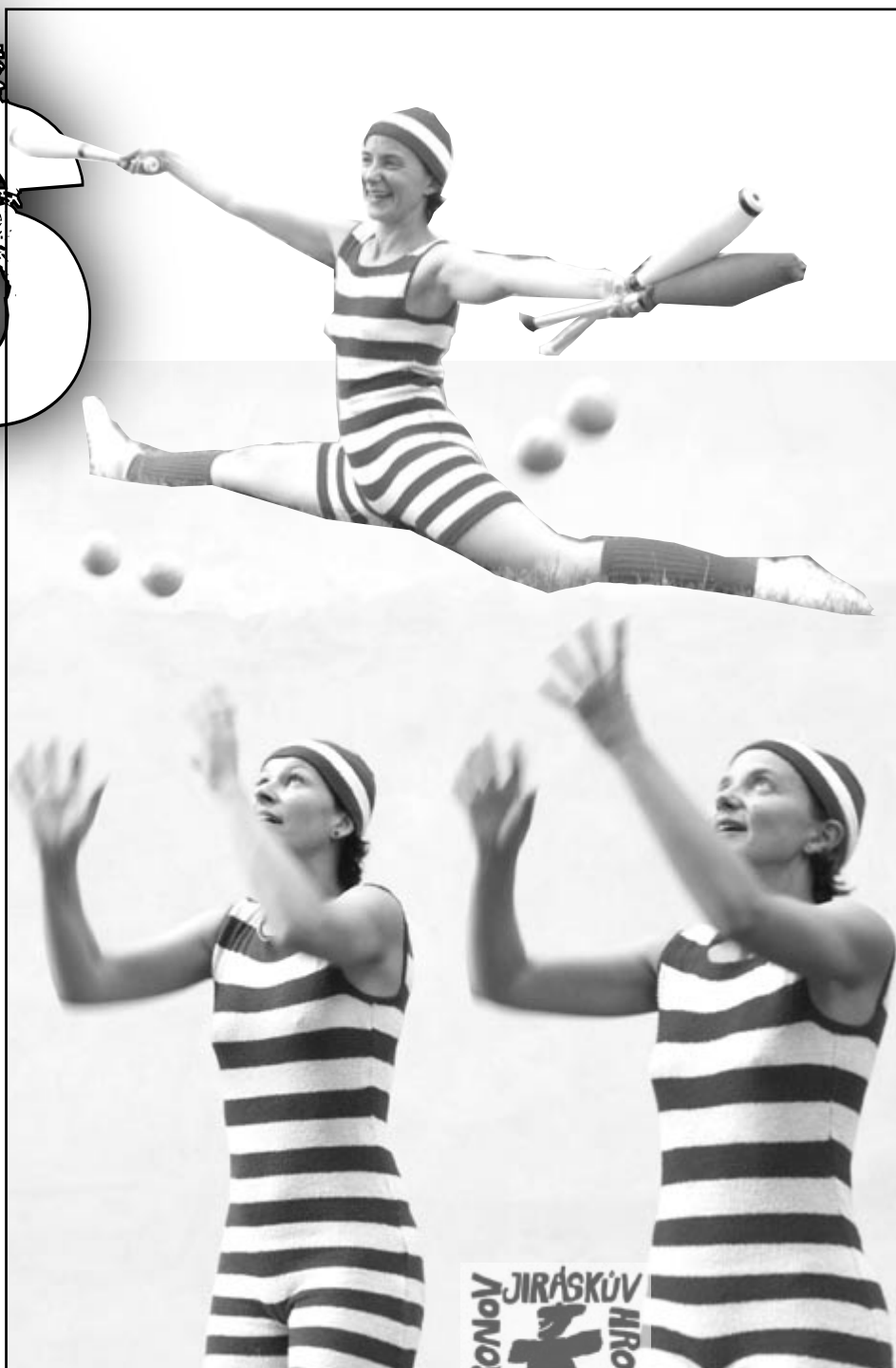

DRSNÁ RADA

JIRÁSKŮV
HRONOV
JIRÁSKŮV
HRONOV

Drsná rada aneb Pozdrav ze semináře K

Bylo-nebylo. Jedna nejmenovaná firma pořádala kurs neverbální komunikace. Ke konci se mladí osmělili: „A když to podle vás všechno tak funguje, poraďte nám, jak si máme vybrat partnera?“ „Tak moment,“ odpověděla jsem, „rada bude drsná. Chcete to slyšet opravdu natvrdo?“ (Oni křičeli, že ano. Ale p.t. čtenářstvo nechť zváží, jestli vůbec chce číst dál.)

Inu, chcete-li s někým sdílet stůl a lože

a ovšem i společný záchod, a to ve zdraví i v nemoci, v mládí i ve stařecké ovadlosti, co nejživěji si představte, že to tělo olížete od hlavy až k patě. Pokud se vám už z té představy udělá šoufl, neriskujte, není to partner na doživotí. Krása i nekrása se brzy okoukají, ale tyhle praprávěké smysly jako čich a chuť zvyk neošmirgluje. Je-li tam nějaká nevole, bude za čas horší. Ten, kdo nám nechutná, nemá co dělat v našem loži. Arabští dohazovači prý nedovolovali ženichovi nevěstu vidět, ale směl si k ní přičichnout. Když mu nevoněla dobře, byl to důvod ke zrušení smlouvy. Prozřavý zvyk.

Není náhoda, že slovo cítit zahrnuje čich i cit. Od jisté blízkosti jde konvence stranou

a my cítíme ke druhým přesně to, co cítíme. Milena Hübschmannová blahé paměti mi vyprávěla, že jedno z romských vyznání lásky zní doslova „Piju tvé čuránky a jím tvá hovínka.“ Vzpomínala, jak romské stařenky, které ji vroucně milovaly, na ni – docentku filozofické fakulty – přes celou ulici nadšeně křičely: „Miléééna! Jím tvá hovínka!“ To není nic lascivního, to je šťastné absolutní přijetí druhého v jeho tělesnosti a lze jen vybledle gádžovsky závidět tomu, kdo tak přijat je. Západ se snaží vymizet tělesný pach jako něco neslušného a vybuchoval na tom celý průmysl. Jedna reklama na deodorant hlásá: „Ujistěte se, že nebudete cítit!“ To víte, že nebudeme. Nebudeme už cítit skoro nic.

Daniela Fischerová

ANKETA

Co je pro vás
na divadle
už moc?

Předvádění se.

Václav Špirit,
sociální pedagog a režisér

Otázka v sobě zahrnuje vlastně dvě. Zda je něco pro mě příliš? Na tu odpovídám, že pro mě nemusí být moc nikdy nic. Na druhou stranu, je-li něco použité proto, že to překračuje i tu nejmenší „standardní“ míru, je to „až moc“. A na druhou stranu je na divadle velká moc. Velká moc nad divákem, velká moc nad hercem z pozice režiséra, z pozice tvůrců. Takže divadlo má „moc“. Zda jí překračuje, či ne, závisí na „míře vhodnosti“.

Petr Christov,
teatrolog, šéf katedry
divadelní vědy na FF UK

Divadlo je od toho – jak už název napovídá, aby se divák „divil“. Já se divím rád. Kdybych měl hranice, o něco k „podivení“ bych se připravil. Proto pro mne na divadle není nic „už moc“. Prkna uestou vše.

Michal Hecht, mim

MÓDNÍ ZÁLEŽITOSTI NEHLEDÁM

Scénograf TOMÁŠ ŽIŽKA, lektor semináře *P. Jován s fenoménem site specific*, objížděl během roku amatérské divadelní přehlídky, vedl na nich Seznámil se tak s festivalem *Nahlížení v Bechyni*, s Ústředním kolem soutěže *LDO*, která se konala v Hradci Králové, s krajskou loutkářskou přehlídkou v Hradci Králové, s Loutkářskou Chrudimí a teď je na Jiráskově Hronově. Může tedy srovnávat...

ROZHOVOR který je spohem uplynulého dlny nebo porotcoval.

Chtěl jste si udělat představu, jak to na jednotlivých festivalech chodí. Co jste tedy viděl a zažil, v čem se zmiňované festivaly liší a čím si jsou podobné?

Nerad bych, aby to vyznělo, že jsem se vnucoval. Vždy mě někdo z pořadatelů vyzval, abych se zúčastnil, protože mu to, co dělám, připadá třeba i trochu úchylné; jako dobrá atrakce. Pro mě osobně jsou tyto výzvy také výzvou: stále hledám polohu divadla a dramatického výrazu v současných sociálních vztazích a významech. Zajímá mě, kde a proč se lidé scházejí, z čeho pramení jejich chuť se nějak a k něčemu vyjádřit, či nějakým způsobem sebe i svou komunitu „lécit“. Je to pro mě taková česká reality show objíždět festivaly a pokoušet se přijít na to, co za nimi vězí: je-li to jenom ortodoxní tradice, kterou budeme opakovat do nekonečna, anebo je to něco opravdu podstatného a potřebného? Je to zkoumání a hledání nebo jen setkání lidí, kteří mají spoustu otázek? Festivaly jsou pro ně možná platformou, na které se mohou nejenom sejít a pobýt (popít), ale taky sami sebe reflektovat a zhodnotit.

Slyšela jsem, že pro vás byla hodně podnětná Dětská scéna v Trutnově. Proč?

V 70. a 80. letech byl u nás velký boom různých komunitních divadel s vlastním výrazem a estetikou. Každý z těchto souborů měl své vlastní důvody, které ho vedly k tvorbě, odlišoval se od ostatních a reflektoval svým osobitým způsobem dané okolnosti nebo témata. Tato divadla vytvářela jakési tvůrčí a společenské hroty. A mně se teď najednou zdá, že prožíváme období, které bych nerad nazýval normalizací, ale každopádně se mi z toho ježí hřbet. Nevím, jestli se jen věci zobecňují nebo nějakým způsobem fatálně dorovnávají do obecného nivó.

V Trutnově jsem ale najednou pocítil, že nahlížet na kreativitu z pedagogického pohledu má možná nový náboj. Ne ve smyslu nějaké revoluce, ale spíš potřeby diváka „opečovávat“. Nejen mu ukazovat, demonstrovat a představovat, ale spíš ho iniciovat, navádět, podporovat. I když je to na pomezí kumštu, který můžeme nazývat amatérský i profesionální, je to pomezí zajímavé, protože se věnuje zasvěcování; a my potřebujeme lidi do umění zasvětit, aby nezůstali jen u sportu, one man show nebo televize. Lidé by měli být společensky aktivní, to je ten základní moment: nejen ojedinelost, osobitost, vlastní persona, která je také úžasná, ale společnost, společenství. A nemyslím to vůbec ex post socialisticky, abychom se aktivovali jen pro politiku, ekonomiku a nějaké žvásty, ale právě naopak, aby kultura v nás dokázala ustát tuto velmi nesnadnou dobu, která je rozporná v tom, že se lidé stávají solitéry a ke komunitě jako takové – krom nějakých materiálních vztahů – necítí skoro nic.

A co bechyňské Nahlížení, čím bylo pro vás zajímavé?

Do Bechyně přijíždějí lidé nebo soubory, které na chvíli mají možnost opustit určitou svou osobní nebo lokální specifikou, toho či onoho vedoucího nebo pedagoga a stávají se najednou těmi, kteří si hledají vlastní cestu, autorský pohled a svou pozici. A hlavně jsou konfrontováni ne s nějakou institucí

nebo adjustovaným profíkem, ale mezi sebou navzájem. To mi přijde hodně zajímavé: nejen, že se spustí bezprostřední ventil, ale najednou jsem tam pocítil vzájemný respekt. Na Nahlížení jsem měl pocit, že v naší společnosti, ve které se ještě nedávno uznávala jen jedna barva a teď zase barva jiná, existuje i pestrost. Možná je to věkem, že jsou mladí lidé ješ-

tě nevyhranění; ale já bych chtěl zůstat trošičku nevyhraněný jako oni. Trošičku pobýt v tom respektu, že nemám na všechno klíč a pravdu, a že se spíš dotazuji. A ještě zajímavější na tom bylo, že nešlo jen o otázky, otázky, otázky..., ale oni si otázky jak kladli, tak si je zároveň dokázali verbálně zdůvodňovat. Navíc si je ale pokusili zformulovat i jakýmsi kreativním výrazem. Nešlo tedy jen o to teoreticky žvástat, ale srovnat se s věcmi v emočním výrazu.

Zaznamenal jste pro sebe ještě nějaký další výrazný podnět na různých přehlídkách?

Nehledám výrazovost jenom v projektech nebo v inscenacích, které vidím, zajímá mě spíš sociální život kolem. Tím nemyslím různé párty nebo teoretické promílení pravd a hledání slov a správných formulací v seminářích. Myslím tím, že si lidé začínají všimnout, kde se děje nebo by se mohlo dít divadlo jako sociální akt. A to je podle mne důležitější než jakýsi výraz: je jedno, jestli to bude cool dramatika nebo něco jiného. Géniové tu budou asi vždycky, ale vlastností divadla přeci není vypovídat jen o těch krátkodobých nebo dlouhodobých osobnostech: důležitá je platforma k dialogu ve společnosti. Najednou začínám cítit, že to je ta cesta pro divadlo – společenská platforma –, i když proti tomu působí jiná média, která zasahují

jednotlivce v jejich domácnostech. V divadle se jedná o komunitní umění. Tím nemyslím komunistické, ale komunitní umění.

Doslechla jsem se, že pomalu opouštíte projekty site specific. Proč?

Site specific byla důležitá etapa jak v mém životě, tak i obecně u nás po revoluci. Vznikla řada akcí a aktivit. Nevím, jestli site specific přímo opouštím, jen modifikuji a využívám získané zkušenosti. Site specific v sobě obsahuje určitou možnost nahlédnout na věci jinak metodicky i proporčně. Nejde o nějakou scénografickou estetiku, není to nějaký intelektuální balvan: vyprávět lze příběh nejen v hezkém prostředí, ale i v nehezkém, nějak vypjatém, dramatickém nebo kontrastním. Ale najednou jsem si uvědomil, že se site specific stává čím dál víc módou. Nechci říkat, že mě tvorba site specific přestala bavit, jen jsem si uvědomil, že jsem módní záležitostí nehladal.

A co budete dělat?

Pro mě je teď zajímavější dotknout se právě třeba oblasti pedagogiky nebo pomezí amatér – profesionál, kde to stále ještě stříká nějakou neznámou, nebo určitým nedorozuměním a napětím. Ale nevím přesně, jakou cestou se vydám...

Zuzana Vojtíšková

STANDING OVATION V KOREJI

Před představením Tančiček Audušiadaši Divadla Kufr, které vystoupilo ve věřejším doprovodném programu, se mi podařilo na trávě mezi Sálem Josefa Čapka a Jiráskovým divadlem zastihnout DÁŠU BRTNICKOU. Loni doprovázela na JH divadelní soubor DeFactoMimo Jihlava, který sehrál Grotesku Martina Koláře. S touto nonverbální inscenací na motivy Chaplinových filmů a němých grotesek se na doporučení JH soubor dostal na 28. světový festival amatérského divadla, který pořádala AITA/IATA v Jižní Koreji. Před pár dny se z přehlídky vrátili.

Ještě než jste vyrazili do Koreje, hráli jste Grotesku různě po Evropě. Kde?

Na základě loňského JH, který navštívila produkční finského amatérského festivalu, jsme v lednu hráli v Masanu. Ještě před tím jsme byli také přes AITU/IATU v Maďarsku na setkání Společně v Evropě. Asi 8 států, převážně z východního bloku, tam prezentovalo svou amatérskou kulturu.

Evropa a Asie, to je přeci jen rozdíl. Jak se vám v Koreji hrálo?

Byli jsme tam týden a myslím, že jsme reprezentovali úspěšně. Do publika usedlo asi 300 Korejců, převážně mladší generace, a na konci představení jsme měli standing ovation. Asi 50 diváků okamžitě po děkovačce vyskákalo na jeviště a šlo se fotit s herci. Byl to úžasně silný okamžik! Chudáci naši herci – ještě zpocení po 50 minutách běhání po jevišti – se hned ocitli v obležení mladých korejských dívek s foťáky. To bylo výjimečné.

Jak jste byli spokojeni s organizací festivalu?

Ta nás zklamala. Naše regionální přehlídky jsou organizované lépe, než tento světový festival. Byli jsme například rozčarováni, že se denně hrála jen dvě představení a ještě ve stejném čase! Takže jsme měli minimální šanci něco vidět: byli jsme tam 5 dní, jeden jsme připravovali, druhý hráli. Festivalu se zúčastnilo 16 souborů z 18 pozvaných z celého světa a rozhodování, zda jít na představení Bangladéše nebo Finska je opravdu těžké.

Takto nespokojení s organizací jste byli i ve Finsku?

To byl pravý opak, tam fungovalo absolutně všechno a přesně! Dokonce jsme si nechali na základě fotek udělat pár prvků do dekorace, které jsme nechtěli vozit letadlem. Třeba kolo, kulatý stůl a židle nejsou tak náročné věci, aby se nedaly sehnat na místě a zároveň jsou náročné na přepravu. Finský scénograf nám úplně perfektně a přesně vyrobil krásnou lehkou lavičku, která je snad ještě lepší než máme. Zato v Koreji – ačkoli od nás dostali stejné informace –, začali vše shánět na poslední chvíli. Místo starého kola nám dovezli sice staré, ale horské kolo, takže pro policajta do grotesky to byl trochu šok. Zkušenosti z festivalů jsou tedy velmi různé a asi se nedají moc srovnávat.

Zuzana Vojtíšková

Toť gaskoňští kadeti jsou! aneb Pocta mušketýrům

Miluju romantiky, miluju zaryté šílenec, miluju umanuté blázny. Když jsem byl včera na odpoledním představení Equua Rádobydivadla Klapý, sledoval jsem hlavně jednoho herce – Ladislava Valeše. Uhranul mě. Nejraději bych napsal „hranul“, protože se jedná o stav děletrvající, ale existuje vůbec od tohoto slovesa nedokonavý tvar? Znáám jako divák sleduju tohoto umanutého divadelníka již řádku let. Skoro nikdy jsme se neshodli na tom, o čem se má daný text hrát, jak má vypadat výsledný tvar a jak a na koho má vůbec divadlo působit. Jsem zastávce úplně jiné estetiky. Přesto Ladislava Valeše – i když se vlastně skoro neznáme a vykáme si – mám obrovsky rád a obdivuju. Už to, že unese (aspoň navenek) mé „zlé“ kritiky, ho šlechtí. On má ale v sobě ještě něco jiného, daleko podstatnějšího a cennějšího: divadelnickou jiskru. Když jsem se ho včera po představení Liz a Betty, které režíroval, ptal, co je pro něj divadlo, odpověděl mi: „Divadlo je určitý druh vášně. Když vás jednou chytí svými drápy, už u něj zůstanete. Dlouho si tuto otázku, co je pro mě divadlo, kladu a asi nikdy na ni nebudu umět odpovědět. Prostě mě divadlo šíleně baví. Baví mě hrát si, baví mě prát se s inscenačním tvarem, baví mě setkávat se s herci, baví mě zkrátka divadlem se zabývat.“ Na jeho věřejším výkonu to bylo znát. Ta inscenace je špatná. Zoufale popisná, bez vnitřního zanícení a vášně. Bez poezie. Ladislav Valeš v ní způsobem milovníka krvavých románů, velkými, psychologii a la Stanislavský podpořenými realistickými gesty, pedagogicky sonorním hlasem a uhrančivým pohledem prožívá velké vnitřní drama své figury. Jeho americký psycholog působí jako Athos ze Tří mušketýrů. Když ale nahlédnete dr. Dysarta osobností Ladislava Valeše, smíříte se s tím. Neboť Ladislav Valeš skutečně Athos je. Velký romantik, gaskoňský kadet, hrdý divadelník.

Miluju takové. S dalším z nich – s režisérkou Evou Tálskou – se budete moci potkat dnes o půl dvanácté před půlnocí v Sále Josefa Čapka. Svou zarytou umanutostí si vymohla představit zde mimo Hlavní program a mimo veškerá postupová pravidla svou inscenaci Sny v podání brněnského Studia Dům. I ona má jiskru v oku a oheň v srdci. I ona je divadelní romantik. A tak se zde Off přece jen letos objeví. I když jen zásluhou neodbytně šílené divadelnice.

Toť gaskoňští kadeti jsou!

Vladimír Hulec

TAK TO VIDÍM JÁ

Veronika Luková

Milé představení bylo umocněno výpadkem proudu, když lištička vynalezla žárovku. V intimní atmosféře měla hra ještě větší kouzlo. Moc jsem se nasmála.

Sandra Kotisová

Zhruba po třetím příběhu (po plžovi) jsem se začala nudit a ochablo i vyznění point. Od Čmukařů jsem čekala víc.

Vítek Herzina

To vám byly bajky, jak od toho Fontány, akorát blbější teda. No ale loutky měli veselý, to se jim zase musí nechat. Ještě kdyby byli veselí aj oni a dobré by to bylo. Takhle si stará zdřímla.

Linda Kotisová

Z představení jsem dost rozpačitá. Bajky mi nepřiřadily nijak vtipné a zajímavé, natož aby mě zaujaly nevýrazné, ploché songy mdlých herců.

Princezna Verunka

Představení osvětlené mobily mě dojalo, a když uměl tesaříček, i slzu jsem uronila. Ale hlavně pobavila, proč asi?

Hana Mášová

Tenhle kabaret mě bavil, i když to třeba není kabaret. Tesařík udržoval napětí, rekvizity a herci vyvolali pocit, že improvizovat lze kdykoliv, kdekoliv a cokoliv, pokud je dobrá parta.

Jana Kobesová

Má to své mouchy, tapíry, orly a plchy, ale víme, jak to končí s večními nespokojenci. Tož jsem se ve světle mobilních telefonů bavila. Proč asi? Proč asi?

NEVIDĚLI JSTE MOJE HOVNO?

Byl jednou jeden hovnivál a ztratil svou kuličku. A tak se ptal všech zvířátek, co potkal, zdali o ní nevědí, ale nikdo jeho kuličku neviděl. Až došel k moudrému dědovi tesaříkovi. Když se mu svěřil se svým problémem, odpověděl děda tesařík: „Vyser se na to!“ A bylo po problému.

Taková je jedna z typických bajek, které s fascinující civilností a nádherně chladným cynismem zpracovávají legendární Čmukaři ve své poslední inscenaci. Stačí jim několik krabic, pár maňásků a hraček, několik stoliček, stůl, dva hadry sloužící jako paravan a jednoduché perkuse. A přehršel nápadů. Nápadů prostých jak mucholapka a rázných jak rána kladivem do hlavy. Během ani ne hodinového představení odehrají a odpovídají tři herci – Jaroslav Ipser, Daniela Weissová a Romana Zemenová – řadu syrových, bolestných, pitoreskních „coolness“ bajek ze životů tchořů, sýslů, plchů, zajíců, orlů, želv, tapírů, klíštat, kudlanek nábožných, švábů a podobné havěti. Snad každá končí smrtí, pokud možno rychlou a krutou. Orel zemře hladu, protože příliš přemýšlí. Zajíc chcípne ve svých osmdesáti devíti a půl letech, těsně předtím, než se stane nejbohatším na celém světě. Dvě mouchy se přilepí na mucholapku a feministku kudlanku nábožnou sežere její muž. Tapíra, co je prasetem, klepne řezník paličkou a tchoř Prdůch skočí z okna, protože slepě poslouchá své podřízené. Zlomyslná slepice umře hladu, nenasytný sýsl si neotevře padák při seskoku z letadla a rozplácne se o zem a z želvy-alkoholicky si uvaří hladová hyena polívku. Takový humor vyžaduje přesnou dávku divadelnického (uměleckého) citu. Výsledek nesmí být popisný, hulvátský, ani přespříliš razantní či kabaretně extravagantní.

A přesně takový dokázali Čmukaři namíchat s citem zkušených šéfkuchařů. Jejich vystoupení působilo jako koncert starých bluesmanů v deltě Mississippi. Herci skrze své divadelní bajky vyprávěli o světě kolem nás, o sobě, o svých zkušenostech, o svém názoru na život. Na nic si nehráli, nijak se nepřetvařovali. Hráli v obyčejných džínách, mikínách a tričcích. Když Dádě Weissové vylézalo při bajce o syslovi z krátkého trička břicho, působilo to jako bychom si s ní povídali kdesi na ulici nebo se vyvalovali na slunci v nějaké zahradní restauraci. Obyčejně a přitom pikantně. Tak se dnes chodí, tak se dnes holky oblíkají.

Termín blues není v mé recenzi omylem. Inscenace, kterou Čmukaři přivezli, totiž právě na takovou svébytnost, osobní zkušenost a ručení, jednoduchost a syrovost upomíná. Je výpověďmi lidí, kteří mají již mnohé za sebou, v jejich postojích a stylu jsou poznat stovky vykouřených cigaret, litry alkoholu, životní propady, vzlety i pády a z toho pramenící vyrovnanost, klid a nadhled. Nejlepší by jejich představení fungovalo v zakouřené knajpě nebo v nějakém squattu, hrané pro životní ztroskotance, opilce, tuláky a jejich děti. Sluší mu opravdovost a autenticita. Nádherné představení lidí, kteří mají vrásky na tvářích, bolest v srdcích a slunce v duších.

Vladimír Hulec

LS Čmukaři - Pavel Traub: Zvůratka za to nemůžou

DOBŘE JIM TAK...

Přiznám se bez mučení, že jsem na Čmukaře šla jen s tím, že je to známé jméno souboru a že hraji s loutkami. Tedy v podstatě duše informací nepolíbená.

Zvyřátka za to nemůžou je svým způsobem taková loutková coolness – tedy přesně v duchu, v jakém se nese naše letošní představa Hronova.

Fakt je ten, že zatímco na počátku jsem byla připravena spíše na jakousi jemně dětskou podívanou (i když název přece jen signalizoval, že to nebude jen tak), přelila mě vlna drsných, byť pro mě velmi zábavných příběhů, které mně připomněly i leccos ze života. Neboť nesnesitelně páchnoucích slizounů – tchořů Prďochů, kteří zneužijí vaší práce a prezentují se jí jako svou, nenasytných syslů či zajíců, kteří očekávají, že úspěch přijde sám, je kolem nás spousta. O to raději si pak vychutnáme jejich neradostné konce. V bajce je to jako v počítačové hře – neprožíváme bolestně tragédii jejich pádu, protože – DOBŘE JIM TAK!

V inscenaci, jejíž výprava se skládá z několika krabic jakoby vytažených ze smetáku, půvabně oškliváckých loutek vyrobených z každému dostupných materiálů a soustavy převážně cinkavých nástrojů, nám tři

zúčastnění – Jaroslav Ipser, Daniela Weissová a Romana Zemenová – předkládají příběhy ve zkratce, lakonicky drsně a zároveň trefně. Hrají si s tím tak trochu lážo plážo (někdy jsem si skutečně nebyla jista, zda jde o promyšlené či skutečné kiksý jak v technice, tak v projevu jednotlivců).

Je to typ představení, které mě nejen baví svou lakoničností a zdánlivou jednoduchostí a skutečně kameňáckými gagy (ty jdou ovšem na vrub autora Pavla Trauba), ale zároveň dětskou (možná až dětinskou) hravostí propojenou s ležérní a přitom neobyčejně působivou písňovou částí. Kombinace výše popsaných elementů herecké tvorby, která ve svém výsledku baví, ale i nutí k zamyšlení (aniž bychom měli pocit zvednutého ukazováčku), je skutečně na jevišti (i profesionálních divadel) jen zřídkakdy k vidění.

Jana Soprová

RECENZE

3XPRO

Danielu Weissovou

Jak se vám pracovalo s texty P.Trauba, které někteří porotci na Loutkářské Chrudimi označili za brak?

Nám se text moc líbil. Možná, že nepatří mezi literární skvosty, ale je to trefné a vtipné a jako brak bychom to rozhodně neoznačili. Jednotlivé kousky jsou někdy kruté, přímočaré a prvoplánové. Jenže Trub si podle nás ani na žádného filozofa nehraje a netváří se, že předkládá kdoví co. Nám jeho vidění vyhovuje a přestože jsme původně neuvažovali o regulérním představení, nakonec jsme rádi, že vzniklo.

Jak vznikala jevištní podoba jednotlivých bajek?

No, vlastně jako taková „Kravská šou“ na naše souborové třicáté narozeniny. Pozvali jsme spoustu kamarádů a jako součást programu jsme chtěli taky něco dát. Volba padla právě na Traubův text. Společně jsme udělali výběr a každý z nás si vzal dvě až tři věci, které buď sám nebo s pomocí realizoval.

Neláká vás hledat nové jevištní postupy při své práci?

Jako, že děláme „furt“ stejně? To si sice nemyslíme, ale pokud někdo má ten dojem... Na stálém repertoáru máme asi devět věcí. Z toho dvě pro dospělé, zbytek jak my říkáme pro smíšené publikum. Je pravda, že naše představení se obvykle skládají z více menších kousků propojených nějakým inscenačním klíčem, ale máme taky klasické „celovečeračky“ (Sněhurka, Celestýna, Sado-děde...). Tak se asi ptáte na volbu témat nebo způsob jak je zpracováváme. Jenže tady si asi nemůžeme pomoci. Vyhovuje nám suchý až černý humor, rakvičkárna, zkratka. Asi už jiný nebudem.

P.S. Na LCH s námi nemohl hrát Baron (Jan Marek), protože rodil (teda jeho žena). A na JH s námi taky nemůže hrát (už porodil), protože dovolenou si vybral na dítě a už mu žádnou nedají. No tak snad na Přeletu budeme kompleť.

MEDAILON

Loutkářský soubor Čmukaři vznikl v roce 1976. V průběhu let se mu podařilo stvořit několik skvělých představení i několik propadáků, zúčastnit se Loutkářské Chrudimi i JH, cestovat doma i v cizině. K hraní používá dle potřeb všech druhů loutek.

TAK TO VIDÍM JÁ

Hana Mášová

Silný začátek, společné tance a zvlášť ty polské písně byly strašně působivé. Taky scéna, kdy dívky říkají všemi jazyky, že už dál nemůžou. Ještě dvě, tři, včetně závěrečné, zbytek už ne tolik.

Petr Kolář

Slovy hlavní hrdinky: Intenzita pocitů z představení u mě převýšila jeho okolnosti. Nebo-li, vůbec nevím o co šlo, ale líbilo se mi to.

Miroslav Topenčík

Asi jsem cynik, ale ne. Mám takový pocit, že většina děl z koncentračního tábora je na stejné brdo. Takže mě to apriori nebere.

Zdeněk Grečnár

Vše, co se týká války a násilí se mne velmi dotýká. I zde tomu tak bylo. Silný pocit však skončil po opuštění divadla.

Zdeňku, hrozně moc se ti omlouvám!

Strašně moc! Já jsem si vůbec nevšimla, že vycházíš ve zpravodaji několik dní pod pseudonymem Genčár! Já přeci vím, že jsi Grečnár! Nevím, myslela jsem si, že chybu svedu na word, ale bohužel musím přiznat, že chyba je v mých vlastních rukách, přímo tedy mám v tom prsty. Promiň! Omluva je nutná!

Lenka Notná

POKUS RECENZENTA
PŘEDAT ZPRÁVU
O INSCENACI

*P*sát recenzi na představení Studia Divadla Dagmar a PŠ Karlovy Vary *Kdyby bylo nebe* je věc citlivá a ošidná.

Hrůza vyhlazovacích koncentračních táborů je téma velmi bolavé a o potřebnosti připomínat je v době popíračů holocaustu a postupného vymírání posledních živých svědků asi nikdo z nás nepochybuje. Soubor tuto potřebnost ostatně cítí a deklaruje ji v programu citací z knihy Lawrence Reese Osvětím, nacisté a „konečné řešení“ („Na této zemi nezůstane nikdo, kdo by měl na ono místo osobní vzpomínky. Až se to stane, hrozí, že se tato historie spojí se vzdálenější minulostí a stane se pouze jednou z mnoha hrůz.“) Kniha Fannie Fénelonové *Dívčí orchestr* vyprávějící příběh orchestru zřízeného z vězňů žen a dívek v Osvětimi a koncertujícího pro spoluvězně na jejich cestě do plynu i pro duchovní povznesení jejich vrahů je sama o sobě působivá a její jevištní ztvárnění je pro každý ženský soubor velkou výzvou.

Je ale rozdíl mezi tím předat zprávu a mezi pokusit se pochopit a vlastně hereckou akcí sdílet prožitek těch, kteří prošli Osvětimi. A tady vězí klíčový problém inscenace karlovarského souboru. Všechny dvanáct dívek se opravdu upřímně snaží pochopit i sdílet a není jejich vinou, že je to mimo dosah jejich životních i jevištních zkušeností. Ony vyvíjejí velké a poctivé úsilí ve snaze o emocionální uchopení životních osudů a prožitků svých hrdinek, ale dosahují jen na vyjádření obecných pocitů rozhořčení, hrůzy, melancholie, zášti, radosti, snění atd. atd. Dramatizace jim to navíc komplikuje tím, že jim nabízí velice krátké a často nerozvinuté dramatické situace, vyžadující maximální koncentraci hereckých prostředků a umění střihu, což jsou, jak známo, kategorie z nejtěžších. Režie vytváří různá choreografická seskupení, jež dívky často mechanicky dodržují na úkor vnitřního obsahu akcí. Patrně

je to zvlášť v závěru, kdy dlouhá pohybová sekvence působila pro mě velice naučeným dojmem s těžko dekodovatelným posláním – smrt? vysvobození? sen?

Je tu ještě pár dalších rušivých věcí, jež je dobré pojmenovat, protože jsou odstranitelné – první z nich bylo nešťastné umístění představení na podlahu Čapkovy sálu – na Jiráskově Hronově už chronicky se vracející problém – ve chvíli, kdy postavy ulehnu na podlahu, spolehlivě zmizí zadním řadám diváků z obzoru. Za nešťastné pokládám i použití nahrané hudby, která celé dění melancholizuje a hlavně zbavuje herečky dramatické možnosti vyjádřit emoce skrze píseň zpívanou osobně – závěrečný zpěv do nahrávky jen posiluje neosobní dojem odstupu. Jestliže je řeč o bizarním obsazení vězeňského orchestru a pod ní zní dokonalý zvuk velkého symfonického tělesa, je to další uhnutí tímto směrem – mimochodem, když režie zvolila obraz, kdy dívky statickou stylizací předvádějí hru orchestru, měla by alespoň tady respektovat jeho obsazení, o němž byla řeč. Ale to už jsou drobnosti, k nimž bych ještě na závěr přiřadila problém s recitativní deklamací textů v jedné intonační rovině a místy ledabylé zacházení s rekvizitou (například boty povalující se libovolně kolem, ačkoli představovaly jednu ze základních možností přežití). Přes všechny tyto výtky ale ve mně představení karlovarského souboru zanechalo silný dojem z odvahy a poctivé snahy poprat se s tak nesnadným zadáním, jaké jevištní ztvárnění knihy Fannie Fénelonové představuje. Předat zprávu se jim rozhodně podařilo.

A to není zas tak málo.

Radmila Hrdinová

Studio divadla Dagmar a ped. Školy Karlovy Vary H. Franková podle F. Fénelonové: *Kdyby bylo nebe*

KOLEKTÍVNÁ TERAPIA?

Tažko si vieme predstaviť väčší kontrast, ako dievčenský orchester v koncentračnom tábore. Fabrika na smrť, Auschwitz, miesto, kde ľudskosť si siahla na svoje dno, nepredstaviteľné zlyhanie evropskej civilizácie. Orchester a hudba ako symbol duchovného bohatstva, umenia, emócie a krásy.

Tento kontrast je základným východiskom pre kolektívnu inscenáciu súboru Studia divadla Dagmar z Karlových Varov, pre sled obrazov z inferna. Priestorové riešenie je veľmi jednoduché. V sále Josefa Čapka sa spolu s aktérmi ocitáme vo veľkej čiernej krabici. Inscenátori správne rezignovali na vyvýšené javisko, zrušili portál, a stvorili tak jednotnú komunitu účinkujúcich a obecnstva. Prinútili diváka stať sa pozorovateľom i spoluúčastníkom, ľudskou bytosťou, ktorá sa stáva nechceným svedkom a tak trochu i viníkom. Viníkom vo svojej bezmocnosti zasiahnuť, zrušiť a ukončiť takto emotívne atakujúcu situáciu.

Dramatická výchova či výchovná dramatika? To je otázka, ktorú si kladím po zhliadnutí predstavenia. Vychovávame a poučujeme divákov či aktérov? Nesporne je výsledný tvar choreograficky, pohybovo a herecky vypiate a expresívne zvládnutý, má dobre vybudovanú štruktúru, opiera sa o plasticitu jednotlivých obrazov a v stac-

catovom posune smeruje do záverečného, takmer apokalyptického zániku.

Majú herečky potrebu takto expresívne a zanietené znovu evokovať hrozy holocaustu? Je to ich psychoterapia, či kultúrny exkurz do doby obľudnej nekultúrnosti? Je to apel na súčasného diváka, inšpirovaný súčasnými popieračmi holocaustu? Sú to len niektoré otázky, ktoré daná téma vyvoláva. Inscenácia však nedáva odpoveď, nepokúša sa zaujať stanovisko, len zobrazuje a emotívne útočí.

Privátny príbeh autorky Fanie Félenovej „Dievčenský orchester – svedectvo z koncentračného tábora v Osvienčime – Birkenau“ stratil svoju individuálnu podobu, zmizol zvláštny druh humoru a osobnej naliehavosti. V realizovanom predstavení prevažuje úporná snaha o vypätú emotívnu apelativnosť.

Ján Zavarský

3XPRO

Hanu Frankovou, režisérku a vedúcu souboru

Proč jste si vybrala pro práci s mladými dívkami téma holocaustu?

Myslím, že je to stále aktuální téma – viz různí ti popírači a podobně – a současně se dlouhodobě zabýváme tématem naší minulosti. Kde jsme se tu vzali, kdo jsme, kdo a čím byli rodiče, prarodiče. A toto téma je právě o takových – bolestných – návratech. Dokonce se to stalo i zčásti naším velmi osobním tématem. Jedna moje studentka totiž až díky tomuto projektu zjistila, že její děda byl v Buchenwaldu. Vůbec to netušila. Takže je to pro nás aktuální i proto, že hledáme, odkud jsme, kde a jak jsme se tu vzali.

Jak toto téma tak mladé dívky zvládaly?

Zprvu byly možná trochu zaskočené. Ptaly se, proč toto téma otevírat a zda to vůbec jde tak, aby to nebylo srdceryvné a sentimentální. Já věřím, že jo, i když je člověk musí režírovat od reprízy rvát do toho, aby to bylo o věčnosti, aby to bylo o životě. Pokaždé jim říkám: „Ty baby byly ve vašem věku. To není pohádka, to není žádná romantika, žádné srdcebol. Ty holky chtěly žít jako vy! Byly jako vy!“ Co se týká jejich věku, myslím, že už jsou schopné téma pochopit. Vždyť nejmladší z nich chodí do osmé třídy. A s takovými lidmi já už pracuji jako s rovnocennými kolegy-partnery. Asi nejtěžší byl motiv té dívky, co se změnil v kápu. Herečka, co ji hraje, z toho byla hodně špatná. Strašně těžce se s tím smířovala, zvlášť když jsem jí řekla, že ve skutečnosti ta holka navíc v tom bloku prostituovala kvůli marmeládě. Tam to bylo bolestné.

A jak příběh vlastně končí? Ve vaší inscenaci se mi konec zdál trochu nejasný.

V knížce to končí tak, že z toho orchestru jich zbude asi pět. Tři se sejdou po třiceti letech v kavárně ve Francii, jednou z nich je Fania, která o nich vydává knížku. Ale co se týká naší inscenace, necháváme konec otevřený. My jsem se neuměla vrátit k začátku, byť jsem původně chtěla. Ale už to nešlo. Neuměla jsem tu inscenaci zacyklit, uzavřít. Asi tam hrálo roli i to, že jsme tím tématem byly pohlčené a já asi nejvíc. Pro mou generaci je téma strašně živé. Takže to končí otevřeně – někdo to bere tak, že na té zemi zůstávají jejich pomníčky, jiný, že zemřely. Já jim dávám šanci.

hul

INFORMACE O SOUBORU
NALEZNETE V NEDELNÍM
ZPRAVODAJI č. 3.

TAK TO VIDÍM JÁ

Veronika Luková

Šla jsem na představení s natěšením, ale realita mě poněkud zklamala.

Vítek Herzina

Tož já jim nerozuměl ani slovo a stará mě povídá, že stačí koukat, že jo. No a tak já koukám a bylo to jasné a to bylo zajímavé, že vlastně ani mluvit nemuseli. Taky ta pantomima na konci byla dobrá, jako ten Čejka úplně.

Linda Kotisová

Bylo to pro mě zajímavé jenom tím, že šlo o zahraniční soubor. Ale myslím, že kdyby to samé a stejně hráli Češi, nudila bych se mnohem víc. Nejvíc mi vadily zpívané přestavby a hlavně jejich všudypřítomná popisnost.

Princezna Verunka

Jak by řekla má komorná: Kdo neusnul, je srab.

Hana Mášová

Začátek a konec moc hezký. Úplně by mi stačily, bez celé historie uprostřed, i kdyby byla česky.

TEN, ČO TANCOVAL S ĽUĎMI

Ľudí, ktorí vyrástli v lese medzi zvieratami bolo viacero. Najslávnejší bol Nemec Gaspar Hauser. Kiplingov Mauglí, je nimi inšpirovaný. P.Charlton využil túto, nesporne, atraktívnu tému. Záhrebské Divadlo mladých siahlo po tomto texte, aby pretavilo do zvláštneho typu pohybovo-znakového divadla.

Vlčí chlapec, ktorého „ulovia“ miestni poľovníci sa ocitne na roznych miestach, na ktorých skúmajú, či je to ešte ľudská bytosť, či dokáže rozoznať čo je správne a čo nie, čo je mravné a čo nie, či je šanca ho civilizovať... Vrchnosť usúdi, že je to úplný idiot a dá od veci ruky preč. Ujme sa ho miestny učiteľ a jeho slúžka a naučia ho čosi z ľudských obyčajov. Učiteľ praktické zručnosti, slúžka sa usiluje o citovú výchovu.

V inscenácii režiséra Vlada Krušiča však nejde o vyrozprávanie pikantného príbehu, ale o podobenstvo stretnutia človeka s prírodnými silami. Ozýva sa v tejto inscenácii čosi z osvietenisko - racionalistickej filozofie. Totiž úfňosť, že možno nad prírodou zvíťaziť, podrobiť si ju. Preto vlčí chlapec dostane meno Victor - Víťazstvo. No zvíťazili ľudia nad onou prírodou, ktorú tu zastupuje bytosť na hranici zvierat a človeka? To je otázka, na ktorú v takto vedenej inscenácii ťažko odpovedať. No v každom prípade Victor sa tu stáva mierou a meradlom ľudskosti society, v ktorej sa nedobrovoľne ocitol. Nielen tej dedinskej, ale aj tej vyššej. A inscenácia, napriamo, kladie otázku publiku, či sa vlčímu chlapcovi stalo dobre, či je medzi ľuďmi šťastný.

Záhrebská inscenácia nemá ambíciu prerozprávať príbeh v úplnosti. Predkladá vlastne z neho len charakteristické fragmenty, stvárňuje ich prostriedkami pohybového i pantomimického divadla. Spevom i hudbou /ktoré netvoría práve najsilnejšiu stránku inscenácie/, rozohrávaním situácii, ktoré sa vylupujú z tradičného akoby chorovodu, tanca do kruhu, aby členovia choru, stvárňovali celý rad postáv. Režisér i herci dokázali nájsť pre to dostatok plastických - i keď zväčša dosť jednoduchých charakteristík - miniatúr. Výtvarnú stránku tu reprezentuje náznak ľudového odevu a zopár kostýmových doplnkov, určujúcich profesiu, postavenie postavy. Svojou podobou odkazujú na minulosť, teda na to 18.storočie, kedy objavili Gaspara Hausera. Možno teda tvrdiť, že cieľom tejto inscenácie, dodajme, kultivovanej inscenácie, je podobenstvo. O tom, čo tancoval s ľuďmi a zostal smutný.

Vladimír Štefko

P.S. Asi som nebol sám, ktorý si všimol, že chorvatčina znela z javiska omnoho artikulovanejšie, ako v mnohých prípadoch domáca javisková čeština.

Divadlo mladých Záhřeb, Chorvatsko - P. Charlton - Vlčí chlapec

VIKTOR, ANEB DÍTĚ LESA

Příběh o vlčím chlapci, o dítěti vyrvaném z lůna přírody a vrženém doprostřed civilizované společnosti prošel v průběhu (alespoň posledních dvou) staletí nejedním literárním i divadelním zpracováním – a to od spektakulární melodramatické podívané (jejíž název si autor dovolil vložit do titulu této úvahy) z pera francouzského dramatika s obtížně nevyslovitelným jménem Pixérécourt až po specifickou variaci na ženu-vlka ve Vercorsově (bože, co je to za jména!) novele Sylvie, kterážto ostatně také byla upravena i pro jevištní zpracování.

Chorvatská inscenace předvedená v Jiráskově divadle v sobě obsáhla mnohé. Možná je toho v ní tolik, že by mohla být specifickou variací pejsko-kočičkovského dortu. Mladí herci s velkým nasazením a upřímným přesvědčením tančí, zpívají, recitují, do expozice zapojí třeba i stínohru – vše proto, aby publiku v jedné hodině předvedli nekomplikovaný příběh o podezřelé jinakosti, společenských predsudcích a osvícenském nadšení pro ideu o vzdělatelnosti čisté (či spíše nezkažené) bytosti.

Hraje se na sympaticky nezaplněném jevišti s bílými prospekty, černými stolečky-židličkami a s mobilní otvírací klecí-stolkem-vanou (atd.). Výtvarné řešení kostýmů odkazuje k lidovým kořenům, k představám o idylickém vesnickém prostředí. Před diváky se pak lineárně odvíjí volně řazené výstupy ilustrující příběh o Viktorovi a civilizačním procesu na něm páchaném. Jevištní vyprávění však přes upřímnost předvádění trpí mnohými neduhy – místy se stává nadměrně popisným, monotónně opakovaným a ztrácí komunikační kontakt se svým adresátem, tedy divákem (nebo alespoň s některým – se mnou, bohužel, ano). Problém

zdaleka nelze omlouvat případnou nesrozumitelností cizího jazyka – příběh je totiž srozumitelný – snad až příliš, jako by se z něj vytrácelo to podstatné – jeho sdělení.

Mladí Chorvaté mají téma, které nám sdělují s ver-vou vpravdě jižanskou (snad mi toto označení prominou). Vlčí chlapec má být zjevně apelem na nás všechny. V samotném závěru dokonce z jeviště ostentativně zaznívá karatská idea nabádající nás k zamyšlení se nad námi samými a nad našimi postoji k podobným vlčím chlapcům znásilňovaným naší (ba každou) společností. Když mohli přijmout Viktora ti nedůvěřivci na scéně, proč bychom se tak neměli chovat i my. Že bychom tedy měli co do činění s prastarým žánrem morality?

V tomto směru však vnímám upřímnost interpretů a tvůrců této inscenace jako poněkud falešnou – možná podobně jako tomu je také v případě jejich zpěvu. Škoda, vlčí Viktor se navzdory etymologickému původu svého jména „vítězem“ rozhodně nestal.

Petr Christov

3XPRO

chorvatské hosty

Za skupinu si se mnou povídali dva anglicky mluvící členové Luka Kuzmanovic a Dado Ćosić.

Můžete nám prozradit, jaké divadlo vlastně jste?

To, co děláme, je amatérské divadlo, které funguje v rámci Dramatického studia. Na naší škole existuje asi 10 skupin a v nich kolem 500 lidí. Jsme členové různých dramatických skupin zářebského Divadla mladých a byli jsme vybráni režisérem Vlado Krušičem jako nejtalentovanější a dali jsme dohromady inscenaci Vlčí chlapec. Měla premiéru před čtyřmi roky a dnes má za sebou už přes padesát repríz.

Kde všude jste hráli?

V Chorvatsku, Německu, Bosně, Holandsku a teď v Čechách. Je to pravděpodobně poslední představení.

Připravujete nějaké nové představení?

Ne. I v této hře se během těch čtyřech let vystřídalo mnoho různých lidí. Někteří odešli na školy, akademii, a přišli zase jiní. V naší skupině jsou lidé kolem dvacítky a na dalších projektech už budou pracovat další. My se budeme snažit dostat na nějaké umělecké školy, protože bychom se rádi stali profesionálními herci.

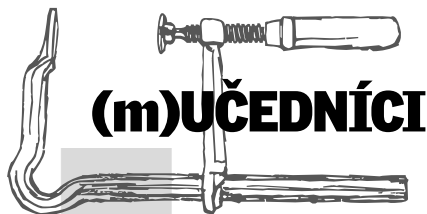
jas

MEDAILON

Záhřebské Divadlo mladých

V průběhu téměř padesátileté historie se Divadlo mladých (původně Divadlo pionýrů – rok založení 1948) stalo neoddělitelnou součástí kulturního života Záhřebu. Divadlo v sobě spojuje profesionální soubor a také vzdělávací odbor (jehož ředitelem je režisér Vlado Krušič, mj. též zástupce odbočky mezinárodní divadelní organizace ASSITEJ). Od svého založení je primárním cílem aktivit zářebského Divadla mladých funkce vzdělávací, vytváření kreativního divadla, práce s dětmi, jejich vzdělávání a získávání společenských a kulturních návyků společně se vzděláváním nejtalentovanějších studentů. V rámci tohoto odboru divadla pracuje v jednotlivých odborech (drama, tanec, loutky) na tisíc mladých participantů. Práce probíhá během školního roku, skládá se z jednotlivých odborných kursů (například hlasová a pohybová výchova) a přípravy představení, která jsou poté prezentována široké veřejnosti. Např. v Dramatickém studiu je na 500 dětí ve věku 7-18 let. My jsme měli možnost vidět inscenaci, kterou společně s ředitelem studia vytvořili nejstarší a nejtalentovanější studenti studia.

(m)UČEDNÍCI

A názory seminaristů na seminář M jako Maska nebo Magie?

Jsem totálně nadšený. Posílal jsem přihlášku úplně na konec. Masky jsem měl až na sedmičku, ale věděl jsem, že se dostanu právě sem, jinak už se totiž nedalo. Karel je úplně borec. Je to o brutálním prožitku, děje se tu něco, co jsem ještě nezažil. V našem divadle jsem se nikdy takhle nehýbal, tady se hýbeme pořád. Není to jen o masce. Tady se lidé úplně otevřou, všechno jde z nich, tím se můžou dostat někam úplně jinak. Karel má jasnou koncepci, ale člověk necítí, že je někam směřován. Jdu ráno do semináře a mám úplně nádherné pocity. Máme úplně nejlepší seminář!

Honza

Je to SUPER!

Renata Ovčáčková

Já jsem nadšená, měla jsem seminář M napsaný až na posledním místě. A dostala jsem se tedy náhodou, ale hrozně mě to překvapilo. Nejde jen o práci s vnější maskou, ale hodně o vnitřní. Karel to má krásně připravené. Pomaličku odkrýváme v různých cvičeních i vnitřní masky. Moc se mi to líbí.

Markéta Holá

Povědět cokoliv o semináři? Je to zajímavé. Rozhodně to není jen o masce jako věci, ale je to o masce jako principu, který funguje.

Matěj Záhořík

SNÍMÁNÍ POSMRTNÉ MASKY MÁ MAGICKÝ ÚČINEK

Kdo by to byl řekl, že přijdu na seminář M jako Maska a budu cvičit, tančit, zpívat, rozebírat představení a jakoby mimochodem sledovat také práci s maskou...

Dojít si v dopoledních hodinách na Zbečnick a uslyšet: „Já jsem vždycky toužil po pršáčku, ale nebyl.“ • „Dokonce mám obočí na správném místě!“ • „Velký nos velkého ducha značí.“ • „Mně se vylila sádra v nose.“ • „Těžký budou ty fousy.“ • „Hýbala se ti asi víčka.“

Dojít si na Zbečnick a uvidět Karla Vostárka, výtvarníka, scénografa, režiséra, herce, pedagoga a lektora semináře M v jedné osobě...

Do čeho jsem vám to vlastně vlezla, když jsem přišla? Přišla jsi do fáze „vylupování“ posmrtné masky. Snímali jsme je asi především a nechali proschnout, aby držely. Vylupovali jsme pozitiv, tzn. tu podobu, kterou člověk dostane poprvé do ruky, podívá se sám na sebe... A vidí, jak skutečně vypadá, protože máme o sobě vždycky nějaké představy – většinou lepší. Lidé překvapí, že mají velký nos, ale to je vlastně dobře. Také mají možnost se poprvé vidět z profilu. Akt snímání posmrtné masky má magický účinek. Oddělíme svou

vlastní podobu. Maska je běžně přijímáním jiné podoby, ale v tomto případě zachovává vaši tvář. Má to tedy magický prvek, který k divadlu patří.

Seminaristé říkali, že by mohli přejmenovat seminář na M jako Magie. Co máte v semináři už za sebou? Cvičení s neutrální maskou, ta je odlita z jednoho kopyta. Její snaha o jistou neutralitu, by měla člověka především zklidnit. Také otevírá pohyb a prostor pro tělo. Nádherně se u lidí ukáže, kdo tíhne k teatralitě a chce pořád hrát... Hezké bylo vytvoření skupin, jedna jde víc po merituu věci, jedna se chce víc předvést. Skupinky se sledují navzájem a vidí, co funguje a co ne. Není žádné dobře a špatně, to je nesmysl.

Co vás ještě čeká? Táhle v rohu ta hromada masek, s kterými si budeme zkoušet hrát. Chtěli bychom stihnout nějaké masky i vymodelovat a vytvořit. Uvidíme, jak daleko se dostaneme. Všechno je otevřené...

Lenka Novotná

SCÉNOGRAFIE NA DNĚ BAZÉNU

Scénografie nepopíratelně patří k důležitým prvkům inscenace. Proto už několik let funguje na Hronově seminář, věnovaný tomuto umění. Na festival se v tomto roce vrátil Pavel Purkrábek.

Všimla jsem si, že členové semináře S se většinou nezdržují ve třídě, ale vyrážejí do ple-
néru. Nejinak tomu bylo i včera. Zastihla jsem je na okraji bazénu, kde se zrovna hodno-
tila scénografie představení předcházejících dní a řeč byla také o spolupráci se seminářem
DRH na Snu noci svatojánské. Čtyři typy scén si koncipovaly skupinky scénografů na dně
bazénu v Parku A. Jiráka.

Nechtěla jsem vyrušovat, tak jsem požádala jen o pár postřehů Pavla Purkrábka:

- Vycházím z původní domluvy s dr. Strotzerem. Nechtěli jsme žádné experimenten-

ty, podstata tohoto semináře by se měla týkat seznámení s některými základními zákoni-
tostmi scénografie tak, aby poznatky byly použitelné v praxi.

- Často se stává, že lidi moc nemají představu, co všechno a jak se dá dělat, jaký je základ věci.
- Na počátku každého dne diskutujeme o konkrétních inscenacích - rozebíráme, co se povedlo, co ne, proč to fungovalo nebo proč ne.
- Nepočítal jsem s tím, ale vítám možnost spolupráce s DRH. Když člověk o pro-
storu a jeho zpracování uvažuje, tak je samozřejmě nutná nějaká koncepce, nějaký ná-
hled. Nedají se jen rozdat noty, jak to má přesně být, protože cest je vždycky více. Proto je
dobré, že si nemusíme představovat práci režiséra, ale máme tu šanci, že to udělá za nás
někdo jiný.
- Rozhodně není dobře, když je scénografie použita jen jako ilustrace prostředí.
Na počátku je třeba vycházet z toho, že na jevišti není nic. A musíme uvažovat o tom,
co potřebujeme pro svůj pohyb, co může hercovi usnadnit úkol. A pak můžeme klidně
kupit předměty, je-li to potřeba.
- Když jsou na scéně věci jen pro ilustraci, překáží jak herci, tak divákovi. Chce to
od scénografa vnímavost. Vše, co je na scéně, by mělo nést nějaký smysl, a pokud jsou tam
věci, které smysl nenesou, je divák maten.

Jana Soprová

Foto: M. Vagrčka a V. Junek

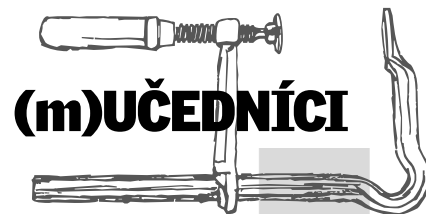

Foto: Lenka Novotná

Vždy řešte scénu
do metricky
děleného
půdorysu

Ochotnické divadelnictví 1943

Matice českých divadelníků

Tři celorepublikové organizace amatérského divadla, Svaz českých divadelních ochotníků, Volné sdružení východočeských divadelníků a Občanské sdružení divadelních ochotníků podepsaly v říjnu 2006 smlouvu, již dle zákona o sdružování občanů vytvořily svaz občanských sdružení - Matici českých divadelníků.

Cílem svazu je spolupráce, koordinace a ochrana zájmů českých amatérských divadelních organizací s celorepublikovou působností (občanských sdružení dle zák. č. 83/1990 Sb.), sdružujících individuální členy a právnické osoby v nadregionálním územním celku. Občanská sdružení, která by k Matici chtěla přistoupit, uplatňují nadále svou právní subjektivitu (vlastní stanovy, vlastní hospodaření, vlastní aktivity), Matice svou právní subjektivitu nemá a vystupuje v rámci právních norem svazových organizací. V současné době reprezentuje Matice českých divadelníků 667 členů fyzických osob a 44 členských souborů z celé České republiky. Jednatel Matice českých divadelníků na období 2006-2008 byl pověřen Mgr. Alexandr Gregar, předseda VSVD. Matice nevyvíjí činnost samostatně, ale na základě dohody svazových organizací. Má tedy úlohu jakýchsi „Blanických rytířů“, kteří, uslyší-li volání, jsou připraveni jednat.

Matice českých divadelníků by mohla být nástrojem k vzájemnému partnerství a reprezentaci k jednání o otázkách českého amatérského divadla a kulturní problematice s orgány státní správy i do zahraničí. Proto vyzývá další občanská sdružení s nabídkou vstupu do tohoto svazu.

Další informace na kontaktní adrese Matice českých divadelníků:

Okružní 1130, 5003 Hradec Králové,
tel. 775 135 115,
e-mail: sasagregar@seznam.cz.
Na webových stránkách se pracuje.

Saša Gregar

ZASLECHNUTO NA PC KLUBU • DEN TŘETÍ

zúčastnilo se 45 účastníků, včetně lektorů

Rádobydivadlo, Klapý • Lis a Betty

Je to takzvaná „dobře napsaná hra“. Takových her se všude po světě hraje velmi mnoho. Já jim říkám teplovzdušné – nezahřejí, neochladí. To mně připomíná dvě dámy v bratislavské tramvaji: „Včera jsme byli na premiéře v národním divadle.“ „Jak se to jmenovalo?“ „Už nevím.“ „A kdo to napsal?“ „To opravdu nevím.“ „A jaké to bylo?“ „No skvělé!“ (montáž podle Štefka)

Stylizační nevyrovnanost prostředků, které byly v inscenaci použity (názor scénografického semináře Pavla Purkrábka)

Jeden slovenský autor, který získal cenu Alfreda Radoka, se rozhodl, že napíše „dobře napsanou hru“, komerční hru – a nedokázal to. Napsat takovou hru není jednoduché. (Zavarský)

Režiséra Ladislava Valeše jsem si poprvé všimnul již před mnoha lety v Žatci, když jsem viděl jeho inscenaci naprosto neznámé polské hry. A když jsem se pídil, jak k ní přišel, dozvěděl jsem se, že přišel do DILIA a chtěl hru, kterou nikdy nikdo nehrál. A od té doby Valeše sleduji. (sestaveno podle Císaře)

Láďa (Valeš) chtěl, abychom si spolu s Evou Andělovou zahrály, protože se nám to zatím nikdy nepodařilo, a asi si chtěl i zkusit něco jiného. (Veronika Týcová)

Žlutice – Rejžák z Prahy

Nejprve jsme si vyslechli poměrně rozsáhlou přednášku o lidovém divadle pana profesora Císaře, po které se už nikomu nechtělo diskutovat o detailech inscenace. Z tohoto exposé se nám podařilo zaznamenat: Divadlo bez konvencí nemůže existovat. Jsou a byly pokusy o divadlo bez konvencí, v tu chvíli ovšem nastává velký chaos. • Tyl je lidovým divadlem. Divadlem, které vyhovuje diváckým konvencím a je zakotveno v konkrétní době. • Jirásek a Tyl už není v českých zemích divácká jistota. • Ve Žluticích je člověk, který chce vyprávět o rozporu amatérského divadla. (vše velmi volně podle pana profesora)

Je to hra, která ze života vychází a do života se vrací – jak už řekl pan profesor Císař. (Zavarský)

Pro mě je to problematické v tom, že jde o oslavu toho „našeho“ stylu. (mladý muž)

Já jsem měl jakýsi transcendentální pocit s přechody z divadla na divadlo do divadla, ve kterém právě jsme. (Christov)

Já jsem měl trochu problémy s žánrem – je-li to parodie, pak autor nevykazuje přílišnou znalost toho, co paroduje. (hlas za laptopem)

Mě stačí, že to je komedie. Komedie nemá přesně vymezené hranice. • Mě se zdá, že soubor (hra) není až tak proti modernímu divadlu, ale že se spíš staví za „své“ diváky. A v tom je spravedlivý – ironizuje jak ono „moderní“ divadlo, tak sám sebe. • Ta parodie je o šamanovi, který si osvojil několik floskulí, několik divadelních postupů. Jak říkal E. F. Burian – narodí se génius a hned je tu několik opic, které ho začnou napodobovat. (velmi volně složeno podle Štefka)

Ambivalentní závěr – přistupujeme k té inscenaci vlastně s respektem. Kdybychom k ní přistupovali přísně dramaturgicky – možná bychom pak vyhlili dítě i s vaničkou. (Zborník)

Štěpán Filčík

ČECHOV MĚNÍ ZPŮSOB MYŠLENÍ

Stalo se už tradicí, že seminář hereckého tréninku vedou zahraniční hosté. FILIP SKRENUS k tomuto semináři přišel náhodou – i když zase ne tak úplně. Seminář totiž měla vést Simona Dimitrov-Palatinuš, jejíž syn Simon je ředitelem divadla Exit, ve kterém Filip hrál. Tento mladý muž, byť je mu jen něco přes třicet, má za sebou spoustu různorodých zkušeností.

Nejprve jsem studoval hudbu, konkrétně hru na klavír, poté angličtinu a historii a teď jsem v posledním ročníku na londýnské škole East 15, která vychází z metodiky práce Rudolfa Labana. Jsme v současné době takový „actor-in-training“ a doufám, že budu mít příležitost hrát i v Londýně.

Mám k tomu vašemu životopisu několik otázek. Pokud mě paměť nemýlí, tak systém Rudolfa Labana souvisí s tanečním divadlem?

Jedná se tu spíše o specifický přístup k pohybovému divadlu, není to jednoznačně taneční divadlo. Pokouší se dostat emoce z externího do interního projevu, na tom je tato škola založena a je to celé dosti komplikované.

To, co prezentujete na Hronově, je tedy nějaká kombinace hereckého systému Michaila Čechova a Rudolfa Labana?

I když se mi Labanův systém přípravy zdá zajímavý, myslím, že pro začátek je příliš komplikovaný. I když nechci tvrdit, že Čechov by nebyl komplikovaný, přece jen je tím nejlepším základem výuky herecké techniky, především pro mladé lidi. Podle mého dokáže změnit způsob myšlení, přijímání světa. Je dobré ho znát, ať už se chcete věnovat herectví či nikoli. Je to zkrátka dobrý návod, jak se dívat na lidi a jakým způsobem analyzovat jejich jednání. Odpoví vám na otázky, co lidi opravdu tvoří, dá vám schopnost koncentrovat se na lidi kolem vás.

Kde jste se k systému Čechova dostal?

Převzal jsem ho od své učitelky Simony Dimitrov-Palatinuš, která sem měla přijet. Ona používá kombinace tohoto systému s prvky techniky vycházející z Grotowského způsobu práce. A dohromady to docela dobře funguje. Já jsem navíc přidal zkušenosti

z Labanovské školy.

Můžete konkrétněji přiblížit tento princip práce?

Jde mi o to, aby si studenti nejprve prožili určitou zkušenost, objevovali a nacházeli části sebe samých, a aby byli schopni své herecké já propojovat s partnerem na jevišti a také s divákem. To je pro mě nejdůležitější. Podtitul semináře zní Od imaginárních stimulací k autentickým reakcím. Takže například chci, aby se rozpomněli třeba na své dětství, to co kdysi prožili a začali si znovu hrát. Chci v nich probudit emoce a zároveň chci, aby se naučili využívat své imaginace. To je jeden z nejjednodušších, ale přitom nejefektivnějších způsobů, jak si osvojit určité principy imaginace a dokázat s nimi pracovat. Takže jsme začali s tím, že jsme se učili vnímat okolní svět i sami sebe prostřednictvím smyslů – zraku, sluchu, čichu a hmatu. Zároveň jsme zkoumali vlastnosti věcí, které jsou kolem nás, ale i těch, které si jen představujeme. Jde tu o to, abychom si dokázali představit určité prostředí, okolnosti, atmosféru a byli schopni na ně adekvátně reagovat. V dalších dnech bychom měli postoupit k textu, nejprve jednoduchým textům AB AB AB (tedy otázka-odpověď, otázka-odpověď), které nebudou nijak emocionálně zabarveny a tyto texty zkoumat z hlediska různých vlastností a charakteristik a sledovat, jak se text z různých úhlů pohledu proměňuje. Myslím, že to je na týden dost velký úkol.

Máte nějakou zkušenost s učením nebo je to váš „učitelský“ debut?

Vedl jsem už mnohokrát herecké dílny (především na shakespearovské téma) jak doma Osieku (v Chorvatsku), tak také v Londýně, kde to máme jako povinnou součást výuky. Pracuju i s dětmi.

Můžete ještě prozradit, co všechno děláte?

Kromě řečeného mám hereckou zkušenost ze záhřebského studia Exit, kde jsem kromě herectví působil také jako asistent režie. Ale dělám i další věci, například překládám z angličtiny do chorvatštiny a obráceně.

Jana Soprová

DIVADELNÍ ŠPE®KY

„BUDEME HLEDAT, KDE JE NĚJAKÁ DÍRA, KTERÁ V HARMONOGRAMU NENÍ.“

Pavel Hurý dal instrukci divákům, které ze Sálu Josefa Čapka vyhnala tma poté, co v Hronově na hodinku vypadl proud

sm spoesie

Temno

Temně...
Je ve mně.
Temno, tebe volám!
Neboj světlo dodám.

A.J.

Básně pošlete na:
604 433 485

soutěž
Nejvtipnější
vyhrává **Posílejte SMS**
721 355 490

POROTA = REDAKCE
VÝHRA = ÚZASNÁ (PO KAŽDÉM KOLE)
KRABICE NA NÁPADY = SÁL JOSEFA ČAPKA
E-MAIL = ZPRAVODAJ.JH@CENTRUM.CZ

Cenu (tričko), nechť si autor vyzvedne v redakci. Blahopřejeme!

Z dalších došlých bublin:
*Pořádně vyplázní jazyk, vytrhne ho rejžákem z Prahy.
 Nech toho, jsou tu děti!!!
 Vytáhni mi toho švába...
 To máš za to, že jsi nebyl na Harile.
 Počkej, Kísoro, takhle nějak to v tý Harile bylo...
 Ještě kapku Portugalu, aspoň kapičku.
 Tak ty seš ten elektrikář?
 No koukej, že mluvíme stejným jazykem.
 Myslíš, že se jí to tetování bude líbit?
 Nech toho Merkucio nebo tě bodnu.
 Tak ty chceš jet na Lojztko do Machova?
 Nee, cizojazyčně představení.*

Dnešní obrázek:

**Nejlepší včerejší
příspěvek
do krabice zpravodaje:
10,50 Kč.
(Děkujeme...) red**

**Před
dlem!**

**n vysvětlení
vištní praxe**

Císaře, které vy-
nek pro všechny,
dla. Ilustrace Jiří
a, vybraná hesla
ramatizace knihy
ní SexTet Divadla
o pexeso, pro děti
větového divadla.
ydalo Volné sdru-
Hradec Králové
(císaře)

sg

sg

K dostání před Jiráskovým divadlem!

Čísarova Jarmárka

**malá klenotnice brilantních vysvětlení
pojmu divadelního umění a jevištní praxe**

Projekce osobních zkušeností prof. Jana Císaře, které vykládají a ozvlášťují divadelní pojmy. Bonbónek pro všechny, kteří chtějí poznat magická tajemství divadla. Ilustrace Jiří Jelínek. V příloze Císařova pamětní CDeska, vybraná hesla v autentickém podání autora, s ukázkami z dramatizace knihy Karla Čapka Jak se co dělá a písňemi v podání SexTet Divadla Jesličky Hradec Králové. Jako bonus Jelínkovo pexeso, pro děti i dospělé - Nejslavnější dramatické postavy světového divadla. V prodeji za festivalovou cenu jen 150 Kč! (vydalo Volné sdružení východočeských divadelníků a Impuls Hradec Králové v roce 2006 k 75. narozeninám prof. Jana Císaře)

Výměna názorů mezi režisérem a herci musí zachovávat formu slušné a věcné debaty, nesmí se zvrhnout v osobní spor

(z desatera pro zkoušky z roku 1943)

ZMRZNE HOVNŮ NA STŘIDAČCE?

Coolness reality rekord na JH překonán – chceme jít až tak daleko?

Možná by ta kniha přání a stížností měla na JH existovat aneb věci nechutné se dějí i mezi divadelníky... Nijak zvlášť jsme si nepřáli, aby tato „stěžovací“ rubrika pokračovala, bohužel není vyhnutí.

Vyjedeme si jednou za rok „na Hronov“ a chováme se tady podobně jako cizinci v pražském metru – hlasitě, povýšeně, vulgárně. To jsme my, my jsme tady na dovolené! A po nás přijde co? Po nás přijde četa hronovských uklízečů, opravářů, domovníků, školníků, domácích kutilů. Nedivila bych se, kdyby Hronovští přestali festival JH nazývat slavnostmi Jirásků. Mohli by přejít např. na název Coolness Jirásek a dávat si k dobru nejhroznější historiky z našeho pobytu u nich v městečku. Která by vyhrála? Co ta o tom, jak na Zimním stadionu, kde je ubytován soubor ÚstaF Brno, jehož vedoucí je mimochodem středoškolský učitel, si kdosi došel na velkou mimo WC, a to i když měl na výběr ze tří solidních záchodků. Zajímá vás kam? Přímo na sedačku pro hráče tzv. na střídačku. Máte najednou zamrzlý úsměv? Vedle toho se pak takové maličkosti jako hlídat si vypnutý mobil při představení nebo zaplacení semináře, pokud v něm chci být, zdají téměř nepodstatné. vůči ostatním neuškodí. co hrají a slyší vaše Na ty, co si zaplatili jen tak načerno? Na ty, cokoli... Ani hovno samo

red

dnes 11/29°C
zítka 10/26°C

Bude krásně. Krásně bude tēm, kteří si do- sledují všechna představení a pak se krásně usadí kdekoli mimo divadelní prostory. To bude krásá.

DOPRAVNÍ OPATŘENÍ V DOBŘE KONÁNÍ 77. JIRÁSKOVA HRONŮVA

V sobotu 11. srpna 2007 bude od 20.00 do 23.00 hodin úplně uzavřena ulice T. G. Masaryka, Jiráskova a náměstí Čs. armády. Důvodem dopravní uzavěry je ukončení JH.

Dále vyzýváme řidiče, aby v pátek 10. srpna celý den a sobotu 11. srpna od 11.00 hodin neparkovali a neponechávali svá vozidla na náměstí Čs. armády. Náměstí bude ohraničeno a uzavřeno. Toto opatření je z důvodu konání potravinářské akce Potravina a potravinář roku 2007 Královéhradeckého kraje „Road show“ a dále z bezpečnostních důvodů v rámci konání ohňostroje.

Řidiči nechť se řídí přechodným dopravním značením objížďky. Ve směru na Polici nad Metují bude objížďná trasa vedena přes ulice Kostelecká, Padolí, Jungmannova. Na Žďárky se řidiči dostanou ulicí Kudrnáčova, Palackého a Jiřího z Poděbrad.

Děkujeme za pochopení.

Parkovací plochy při sobotním ohňostroji jsou : * ulice Dvorská, starý park podél železniční trati, parkoviště u vlakového nádraží, parkoviště u WIKOV ARÉNY (zimního stadionu) a Freiwaldovo náměstí.

Roman Toušek, MěÚ Hronov

zítra

Čtvrtek 9.8.2007

9:00 - 13:00 – semináře a dílny

14:00 - 16:00 – Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

zp 14:00 - 14:20 (C2), 15:45 - 16:05 (B2), 17:30 - 17:50 (C2+), 19:30 - 19:50 (B2+) – Základní umělecká škola
ZUŠ Veselí nad Moravou, Hana Doskočilová:
STÍNŮVÉ DIVADLO PRO KRÁSNOU LÍN

zp 14:00 - 15:05 (A+C1), 16:30 - 17:35 (B+C2) – Sál Josefa Čapka
Divadelní soubor Ty-já-tr Praha, Luděk Horký, Martin Písařík:
POVĚSTI PRO ŠTĚSTÍ

zp 16:00 - 17:50 (A+C1), 20:30 - 22:20 (B+C2) – Jiráskovo divadlo
Malá scéna Zlín Werner Schwab:
LIDUMOR ANEB MÁ JÁTRA BEZE SMYSLU

zp 16:30 - 17:45 (D), 21:15 - 22:30 (A) – Slavie
Divadýlko na dlani Mladá Boleslav, Karel Steigerwald:
A TAK TĚ PROSÍM, KNÍŽE...

dp 17:00 - Park Aloise Jirásků
Taneční maraton polské mládeže z Bielawy
EVROPA TANČÍ A PÍVÁ

dp 18:00 - Plenér před Sálem Josefa Čapka
Improvizované pouliční vystoupení
PANOPTIKUM MAXE FISCHE

zp 18:30 - 19:00 (B+C2), 20:00 - 20:30 (A+C1) – Sál Josefa Čapka
Recitační skupina Tragaču, Tragaču při ZUŠ V. Ambrose Prostějov, Kolektiv souboru ze sbírky Lásky a smrti uspořádaném F. Halasem V. Holanem:
TRAGAČU, TRAGAČU

jp 19:00 - Park Aloise Jirásků
Koncert sólistů kulturního sboru MOKIS z Bielawy

dp 20:00 - Park Aloise Jirásků
Poetické hudební vystoupení polského sboru z Bielawy
ERÁTO

dp 21:30 - Park Aloise Jirásků
Swingové melodie
H - KVINTET ZUŠ HRONŮV
Láska v hudbě a tanci, vystoupí žáci ZUŠ Hronov
ROMEO A JULIE V PROMĚNÁCH ČASU

22:45 - Učebna v ZŠ na nám.
ČSA Diskusní klub (DK)

dp 23:00 - Park Aloise Jirásků
DS Scéna Kralupy nad Vltavou
NAŠETO?!

WIKOV MGI

zp - základní program
dp - doprovodný program (Bude-li přšet,
program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)

dnes

STŘEDA 8.8.2007

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

dp 10:00 - Park Aloise Jiráska
Malé divadlo Praha
O KOHOUTKOVÍ A SLEPIČCE

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

zp 14:00 - 14:20 (A1), 15:30 - 15:50 (A1+), 19:00 - 19:20 (A2+), 21:15 - 21:35 (A2) - Základní umělecká škola
ZUŠ Veselí nad Moravou, Hana Doskočilová:
STÍNOVÉ DIVADLO PRO KRÁSNOU LÍN

zp 14:00 - 16:05 (C), 19:00 - 21:05 (B) - Sál Josefa Čapka
Rádobydivadlo Klapý, Peter Shaffer:
EQUUS

dp 15:00 - Park Aloise Jiráska
Malé divadlo Praha
O RŮŽENCE

dp 16:00 - Plenér před Sálem Josefa Čapka
Improvizované pouliční vystoupení
PANOPTIKU MAXE FISCHÉ

zp 16:30 - 17:15 (A), 18:45 - 19:30 (C) - Slavie
Soubor Evrybáby Plzeň, Evrybáby:
OSMÁ SEDÍ U STOLU, POJÍDÁ MOU MRTVOLU

zp 16:30 - 17:20 (B+C2), 20:00 - 20:50 (A+C1) - Jiráskovo divadlo
DS Cyranovy boty Brno, Věra Bělehrádková a Jitka Semotamová:
DRUHÁ STRANA DVEŘÍ
+Voiceband.cz, Christian Morgenstern:
JSÍ PROKLAT, MAJITELI

dp 17:00 - Park Aloise Jiráska
Dechová hudba pod vedením J. Langer, J. Langer:
DECHOVKA METUJKA

dp 18:00 - Husův sbor ČČSH
Komorní pěvecký koncert
MUSICA PER QUATTRO A ZUZANA MEIEROVÁ

dp 19:00 - Park Aloise Jiráska
Koncert country skupiny, kapelník Zdeněk Dostál
SLAVEŇÁCI

21:30 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)

dp 23:30 - Sál Josefa Čapka
Studio Dům Brno
Eva Tálská a kolektiv souboru
SNY

**PROTĚKCE
OSTŘÍ LOKTY
INSTITUCE**
JSOU STÁLE V SÁLE

zp - základní program

dp - doprovodný program (Bude-li přet, program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)

O Zbečnicku a teplé vodě

MILÉ DĚTI A DĚDKU,

Už je tomu patnáct let, co jsem naruchoval do Československé (tehdy už ně lidové) armády. Z těch dob mám spoustu zážitků a vzpomínek. Tak třeba ta o sprchách. Bylo nás moc a vody, tedy té teplé, málo. Aby se

dostalo na všechny, musel se najít způsob, jak na to.

POSTUP JE JEDNODUCHÝ:

vstoupíte pod sprchu • pustíte vodu • namočíte se • vypnete vodu • namydíte se • pustíte vodu • opláchnete se • vypnete vodu

Celá operace pak trvá cca 5 minut a **voda zůstane i pro dalších 150 lidí**, kteří by se rádi osprchovali také. Tak takhle to bylo tenkrát, nechápu, proč by to nemohlo být i dnes.

Ráďa

OHLEDUPLNOST FLY TOWARDS YOU

to je moje
sprcha

koupeřna

Neplet si život
se scénou na jevišti.

Nehraj si na obětího beránka.

takové roli
**netleskají,
ani když padá
opora.**

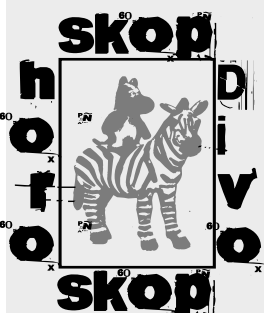
Zařazené na ceduli
v kavárně Blanka

NEPROŠLO!!!

Uspokojení budou **Váhy** a **Panny**, pokud si dojdou dnes na všechna představení. Celkem rozhození z toho ale naopak budou **Berani** a **Štíři**, těm se dokonce doporučuje potřebná pauza na trávníku v parku, zkrátka více zeleně. **Střelci**, **Vodnáři** a **Ryby** se nepochopitelně sjednotí v názoru nad viděnými špily. Jejich porozumění bude až za hranicí, kdy už to pro některá znamení, může mít moc... **Býci**, **Raci** a **Blíženci** zažijí

vášnivé chvíle v divadelním sále. Nevylučujeme, že proběhnou s **Kozorohy** a **Lvy**, možná opět za úplné tmy. Držím palce všem, ať nad hlavou Vám zářím!

Vaše
Hvězda Jasná

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 77. Jiráskova Hronova 2007
Vydává organizační štáb.

Redakce: Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka), Jana Soprová, Lenka Novotná, Vladimír Hulec, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba a grafika)

Výtvarník JH: Rostislav Pospíšil

Oficiální stránky festivalu: <http://www.hronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

Redakční uzávěrka: 8. srpna 2007 v 5:00h

Vychází: 8. srpna 2007 ve 14:00h

Nešlo jazykovou úpravou!!!

